

תת"ע 4170/04-16 - מדינת ישראל נגד אבו ערער עקל

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 4170-04-16 מדינת ישראל נ' אבו ערער עקל
תיק חיצוני: 30210244502

בפני	כב' סגן הנשיאה, השופט אלון אופיר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אבו ערער עקל

גזר - דין

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירה בניגוד לסעיף 10(א) בפקודת התעבורה אליה צרף לאחר שהורשע שלושה כתבי אישום ישנים אשר היו תלויים כנגדו (בעקבות בקשה לפי סעיף 230 בחסד"פ) וכוללים עבירות מהירות, נהיגה ללא רישיון רכב תקף וללא רישיון נהיגה תקף.

אין חולק כי רישיונו של הנאשם פקע ולא חודש מזה שנים ארוכות אך גם אין חולק כי נאשם זה הינו מורשה לנהיגה במקור ועבר בזמנו את כל מבחני הרישוי כנדרש.

מתחם הענישה ביחס לעבירה בניגוד לסעיף 10(א) בפקודת התעבורה, **בנסיבות של נהג בלתי מורשה לנהיגה**, נקבע על ידי בית המשפט המחוזי (באר-שבע) **בעפ"ת 22585-11-12 אליעזר אושורוב נגד מדינת ישראל:**

"לטעמי, וגם על פי פסיקה מקבילה בה עיינתי, מתחם העונש ההולם בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה, אינו מתחיל ממאסר בפועל, אלא הוא נע בין מאסר מותנה ובין מאסר בפועל למשך מספר חודשים ואף שנה, בהתאם לנסיבות העבירה"

מטיעוני הצדדים בפני עולה, כי עת התנהלו ההליכים בתיק זה, ולפני שהשמיעו הצדדים טיעוניהם לעונש, עבר הנאשם את מבחני הרישוי כנדרש (עיוני + מעשי) וכיום אוחז הוא ברישיון נהיגה כדין.

(רישיון נהיגה תקף הוצג)

ביחס לרכיב הפסילה בפועל קבע בית המשפט המחוזי באר-שבע בעפ"ת 52385-03-14 מדינת ישראל נגד ג'אבר אבו

עסא וכן בעפ"ת 15065-01-14 מדינת ישראל נגד סלאח אלעוברה כי 89 ימי פסילה בפועל מהווים עונש הולם בנסיבות בהן בחר נאשם ב"מסלול שיקומי" חידש את רישיון נהיגתו ולמעשה "רופא הפגם" נשוא כתב האישום.

תיקון 113 של חוק העונשין מאפשר התחשבות לקולא כאשר שיקולי שיקום מונחים על הכף, ובפרשה דנן, הוכיח הנאשם (ע"י מעבר כל מבחני הרישוי כנדרש) כי שיקולים אלה רלוונטיים בעניינו.

מעבר למתואר לעיל, המדובר בעבירה שבוצעה על ידי הנאשם לפני כ-3 שנים אליה צרף הנאשם עבירות שהן על גבול ההתישנות.

צודק ב"כ הנאשם כי בפרשה זו לא תלוי כנגד הנאשם פסילה מותנית ברת הפעלה שכן פסק הדין נשוא התנאי לו התייחסה המדינה בטיעוניה בוטל.

מעבר לעצם נהיגת הנאשם בקטע דרך קצר ביציאה מבית קברות, לא יוחסה לנאשם עבירה נוספת אותה ניתן להגדיר כבריונות כבישים.

אף שהנאשם לא לקח אחריות בפרשה זו וניהל תיקו, אין אני סבור כי מכלול השיקולים לקולא ולחומרא מצדיקים ענישה מעבר לענישה הנוהגת בסיטואציה של "ריפוי הפגם" נשוא התיק. כפי שנקבע בפסיקה שהוצגה לעיל.

הנאשם כאמור בחר בדרך שיקומית, שילם חובותיו למדינה וחידש את רישיון נהיגתו.

ביחס לרכיב הקנס, תילקח בחשבון העובדה כי לתיק זה צורפו שלושה דוחות נוספים לגביהם נכון יהיה לתת ביטוי עונשי בגובה הקנס הסופי.

אין אני מוצא הצדקה לרכיב של מאסר מותנה שכן הפסיקה המנחה בעניין זה באה על רקע עובדתי של נהיגה על ידי בלתי מורשה במקור, ואילו במקרה דנן הנאשם **מורשה** במקור לנהיגה.

מכל האמור לעיל, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. קנס בסך 2500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 120 יום מהיום.

2. פוסל הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 89 יום.

מורה על עיכוב ביצוע עונש פסילת רישיון הנהיגה בפועל למשך 120 יום מהיום.

3. פוסל הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 4 חודשים וזאת על תנאי למשך 2 שנים.

ניתנה היום, י' כסלו תשע"ט, 18 נובמבר 2018, בנוכחות הצדדים.